

Азъ разказвамъ всичко това на младитѣ учители. И печално заключавамъ:

— Остарѣхъ вече, момчета, натежнѣхъ. Инакъ бихъ поскиталъ по тѣзи ваши „Джидовци“ и „Гарвани“, па открилъ бихъ и това поземно езеро горе.

Петъръ е вглѣбилъ погледъ:

— А бе... ето каква история!

И разказва: ималъ той старъ чича, който е скиталъ много по свѣта, та си е останалъ ергенъ. Той се е поминалъ преди нѣколко години тукъ, въ Върбовецъ, като козаръ. Човѣкътъ билъ своенравенъ, бѣгалъ отъ хората, а обичалъ децата, — правелъ имъ много хубави свирки (които продавалъ и по другитѣ села.)

Ето, тоя човѣкъ тръгналъ единъ день изъ Върбовецъ и подканялъ мало и голѣмо да грабнатъ мотики, тѣрнокопи и да дойдатъ съ него! При пролѣтнитѣ „врела“ задъ варницитѣ имало скрита постоянна рѣка, той лѣгалъ на земята и я слушалъ, трѣбвало само да я разкриятъ...

Селото се развълнувало. Но скоро улегнало пакъ въ своя фатализъмъ: нима ще тръгнатъ по ума на стария козаръ — бездоменъ фантастъ!

А старецътъ билъ тѣй увѣренъ въ своето откритие, че се е заловилъ самъ на работа. Но не можилъ да я довърши, бедниятъ: не успѣлъ да разкрие „скритата рѣка“, — поминалъ се.

Азъ съмъ въ възторгъ отъ разказа на Петра. Та тоя старъ козаръ е извършилъ